

A Pécsi Ítéltábla a dr. **K. K** és dr. **J. B** meghatalmazott hozzátartozók (mindkettő címe) által képviselt **dr. felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Hámori és Soltész Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2014. október 14. napján kelt 19.P.20.928/2014/3. számú ítélete ellen az alperes által 4. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes a **N** Városi Bíróság által kibocsátott, 2009. szeptember 5. napján jogerőre emelkedett Pk.51.130/2009. számú fizetési meghagyásban foglalt 83.052 forint bérleti díj és ennek 2009. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai, valamint 5.100 forint eljárás költség megfizetése iránti kötelezettségének önként nem tett eleget, ezért vele szemben a **N** Városi Bíróság 2009. november 5. napján Vh.1805/2009. számon a végrehajtást elrendelte. A végrehajtást az alperes, mint a **N** Városi Bíróság illetékességi területén működő önálló bírósági végrehajtó 155.V.696/09 számon folytatta. Az alperes 2011. március 3. napján az akkor mindösszesen 144.441 forint tartozás behajtása érdekében egyidejűleg számos végrehajtási cselekményt foganatosított, megkereste a **Z...** Egészségbiztosítási Pénztárat az adós munkahelye, a pénzügyi intézeteket az adós bankszámlái felderítése érdekében, lefoglalta a felperes 1.800.000 forint becsértékű személygépkocsiját, valamint a **b...i** 00000/0/A/000 és a **n...i** 0000/00/A/0 helyrajzi számú ingatlanokat.

A felperes a közalkalmazotti illetményéből történő behajtás lehetőségére hivatkozással a foglalásokat végrehajtási kifogás útján sérelmezte. A **N** Városi Bíróság 2004-1.Vh.1805/2009/2. számú, a **Z...** Bíróság 3.Pkf.20.773/2011/2. számú határozatával jogerőre emelkedett végzésében részben helyt adott a végrehajtási kifogásnak és megállapította, hogy az alperes a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. (a továbbiakban: Vht.) 7.§ (1) és (2) bekezdését megsértette, mivel a

követelés munkabérből, illetőleg a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összegből való, viszonylag rövidebb időn belüli behajthatatlansága, mint a vagyontárgyak lefoglalásának feltétele nem volt megállapítható.

A felperes az indokolatlan lefoglalások miatt megfizetett a végrehajtási költség részeként 2011. március 9. napján a végrehajtási jog ingatlannyilvántartásba történő bejegyzéséhez kapcsolódóan 13.200 forintot, a végrehajtási jog törléséért a N Körzeti Földhivatalnál 2011. március 21-én 6.600 forint, a B...i 1. számú Kerületi Földhivatalnál 2011. március 29. napján ugyancsak 6.600 forint igazgatási szolgáltatási díjat.

Az elsőfokú bíróság a kártérítés iránti keresetet teljesítve a Vht. 236.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339.§ (1) bekezdése és a 349.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.400 forintot, továbbá 13.200 forintnak 2011. március 9. napjától, 6.600 forintnak 2011. március 21. napjától, további 6.600 forintnak 2011. március 29. napjától 2013. június 12. napjáig járó, a Ptk.301.§ (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatát és 23.020 forint perköltséget.

Kifejtette, hogy a foglalás a Vht. 7.§-ában foglalt fokozatosság és arányosság alapelvét sértette, mivel a pénzkövetelést elsősorban a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt, az adós rendelkezése alatt álló összegből, illetőleg munkabérből kell behajtani és e § (2) bekezdésében foglaltak alapján nem volt indokolt a vagyontárgyak lefoglalása. A jogerősen elbírált végrehajtási kifogásra tekintettel az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy helye volt az ingatlanok végrehajtás alá vonásának. Károsulti közrehatás nem állapítható meg, mivel a jogsértő magatartás, a lefoglalás kizárólagosan az alperes cselekménye volt.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy a végrehajtó főfeladata a Vht.5.§-a szerint nem elsősorban az adós, hanem a végrehajtást kérő érdekeinek a képviselője; a bírósági végrehajtás során a teljesítést állami kényszerrel el kell érni. A behajtandó követelés már 2009. január 1-je óta esedékes volt, a behajtás további késedelmet nem szenvedhetett. Az adós ingatlanának lefoglalását a jogszabály lehetővé tette, az a Vht.138.§ (2) bekezdése alapján kötelezettségként is jelentkezett a számára.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott a vétkesség kérdésével, holott a bírói gyakorlat következetes abban, hogy vétkes magatartást a végrehajtó részéről is csak kirívóan súlyos jogszabálysértés valósít meg: a perbeli esetben erről nyilvánvalóan nincs szó. Azzal, hogy a már huzamosabb idő óta fennálló tartozás kifizetésének kikényszerítése érdekében elsőbbséget biztosított a végrehajtást kérő érdekeinek, illetve a végrehajtás fő céljának, nem valósíthatott meg kirívóan súlyos jogszabálysértést. Amint a teljesítés megtörtént, nyomban intézkedett a foglalás megszüntetése iránt, ennél fogva a felperest, mint adóst kár nem érte, csupán az a költsége merült fel, amit a végrehajtási eljárásban felmerült költségként viselnie kellett.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben nem vitatott tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetést vont le, így az elsőfokú bíróság érdemi döntésével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Nem vitathatóan a végrehajtás lényegi jellemzőjét a Vht. alperesi fellebbezésben is felhívott 5. § (1) bekezdése határozza meg, mely szerint a bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénzfizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett (a továbbiakban: adós) teljesítse a kötelezettségét. Az állami kényszer az adós szemszögéből az adós jogainak korlátozását jelenti, ennek pedig jogállami viszonyok között szigorúan a törvény által megengedett keretek között kell maradnia, a felhatalmazáson túlterjeszkedő alkalmazása az önkény és a jogfosztottságát veszélyét hordozza. A Vht. 5.§ (1) bekezdésében is megjelenik a kényszer lehetőségének korlátozottsága azáltal, hogy az az elérni kívánt célhoz, a teljesítéshez rendelődik; annyiban megengedett, amennyiben az a teljesítés eléréséhez szükséges. Ezt az alapvetést bontja ki, teszi az általánosítás szintjén jól megfoghatóvá a Vht. 7.§-a a letiltás útján történő behajtás preferálásával. A fentiekből következően téves az az alperesi megközelítés, hogy az adós védelmét szolgáló, az állami kényszert mederbe terelő alapvetési szintű rendelkezések a hatékonyság oltárán könnyűszerrel feláldozhatóak, megsértésük csekély súlyú jogsértésnek minősül; ennek éppen az ellenkezőjére indokolt következtetni. Ennek nem mond ellent a Vht. 138.§-a, mivel az ott meghatározott intézkedési határidők nyilvánvalóan csak akkor relevánsak, ha az ingatlan lefoglalásának a behajthatóság érdekében egyébként helye van.

Az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározta, hogy mely intézkedést milyen okból ró az alperes terhére, így az alperes alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a vétkesség kérdésével nem foglalkozott.

Helytállóan hivatkozott a felperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a végrehajtói intézkedés helyénvalóságát illetően a behajtandó követelés eredeti esedékességének időpontja nem releváns, nem mentesítheti az alperest azon kötelezettsége alól, hogy a jogszabályok rendelkezései szerint járjon el.

Mivel az ingatlanok lefoglalása a felperesnek felesleges költségeket okozott, a felperest az alperes jogsértő eljárásának következtében ért vagyoni hátrány kétségbe nem vonható.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán az alperes a másodfokú eljárásban felmerült költségeit maga köteles viselni. Mivel a meghatalmazott hozzátartozója útján eljáró felperesnek a másodfokú eljárásban megtérítendő költsége nem merült fel, arról a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Pécs, 2015. január 29.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó
bíró, dr. Vogyicska Petra s.k. bíró